

Arrest

nr. 307 966 van 7 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Omaanse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat J. WOLSEY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Omaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 27 januari 2022 België binnen met een identiteitskaart en verzoekt op 4 maart 2022 om internationale bescherming. Op 9 januari 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Omaanse nationaliteit te hebben en een moslim te zijn van Arabische origine. U bent afkomstig uit Muscat. U woonde samen met uw ouders, uw broers en zus. U rondde uw middelbaar af en had in de daaropvolgende jaren verschillende jobs, i.c. zweminstructeur, in de luchthaven, in de olie-/petroleumindustrie, in de bewaking en beveiliging, In 2021 werd u gearresteerd en zat u ongeveer een jaar opgesloten (zie infra). U heeft sindsdien niet meer gewerkt in Oman.

Omwille van uw vaders drugsproblematiek – gebruik en dealen – gingen uw ouders uit elkaar toen u 13 jaar oud was. Uw moeder hertrouwde later met een Nederlandse man (zie infra). Uw vader kreeg nog een zoon, uw halfbroer W. (...), met een andere vrouw. U woonde vervolgens, met uw broers en zus, bij uw moeder. Uw moeder raakte echter verslaafd aan alcohol en u kwam in een moeilijke situatie terecht waarbij u heen en weer ging tussen uw moeder en vader. De periodes dat u bij uw vader verbleef kwam u in contact met het drugsmilieu. Uw vader gebruikte u, alsook uw broers, voor het leveren en afhalen van drugs en u begon ook zelf drugs te gebruiken. In de daaropvolgende jaren kende u veel moeilijkheden – u was ondertussen ook zelf verslaafd. U schaamde zich omwille van uw drugsverslaving en liep geregeld weg van bij uw vader om aan het drugsmilieu te ontkomen. U verbleef op verschillende plaatsen, zo ook bij familie langs moederskant alsook familie langs vaderskant. Drugs waren echter overal te krijgen en u herviel telkens. Op straat en in de buurt werd u ook met een scheef oog bekeken, u was immers gekend als 'die verslaafde'. U kwam ook geregeld in contact met de Omaanse autoriteiten en werd doorheen de jaren 5 keer opgepakt en veroordeeld omwille van inbreuken op de drugswetgeving, i.c. gebruik en bezit/ dealen, dit in 2013, 2016, 2017, 2018 en 2021. U zat verschillende gevangenisstraffen uit, alleen of samen met uw vader en broers. Elke keer u in de gevangenis belandde, kickte u af van de drugs en verliet u telkenmale 'clean' de gevangenis. U herviel echter telkenmale.

In 2018 werd u, samen met uw vader en broers opgepakt bij u thuis, weerom omwille van het bezit en gebruik van drugs. U belandde opnieuw in de gevangenis. Tijdens uw detentie zou u in de gevangenis verkracht zijn door medegedetineerden. U kreeg het psychisch moeilijk en belandde in een depressie. U werd vanuit de gevangenis overgebracht naar het ziekenhuis waar u twee maanden verbleef en behandeld werd voor uw depressie. Uw verkrachting zou er ook aan bod gekomen zijn tijdens de behandeling maar u had het gevoel dat ze de schuld hiervoor bij u legden en wilde er niet langer blijven. In het kader van uw strafuitvoering werd u terug overgebracht naar de gevangenis waar u uiteindelijk, mits strafvermindering, werd vrijgelaten. U had voordien uw moeder, die reeds in Nederland woonde – ze hertrouwde 7 à 8 jaar geleden met een Nederlander en verhuisde 6 jaar geleden, samen met uw zus N. (...), definitief naar Nederland – gecontacteerd en gesmeekt u te helpen. Er werd beslist dat u naar Nederland zou reizen om een tijdje te rusten. Na uw vrijlating regelde u een visum – u kreeg op 24 oktober 2019 een Schengenvisum met geldigheidsduur van 5 jaar uitgereikt – en uw moeder betaalde uw vliegticket. U reisde naar Nederland en verbleef er een tiental dagen. In Nederland maakte u plannen met uw moeder over uw toekomst. Er werd besloten dat u naar Qatar zou reizen en daar uw leven zou proberen terug op de rails te krijgen. Na een tiental dagen bij uw moeder keerde u terug naar Oman. Nog voor u alles voor een verhuis naar Qatar in orde kon maken, brak corona uit en volgde er een wereldwijde lockdown. U verbleef ondertussen terug bij uw vader en u / jullie hervielen in jullie drugsgebruik. In 2021 werd u opnieuw opgepakt en kwam u opnieuw in de gevangenis terecht. Uw vader en broer K. (...) waren ook reeds opgepakt omwille van drugsgerelateerde feiten en werden tevens opgesloten. Na 10 à 12 maanden kwam u vrij, i.c. begin 2022. U was in de gevangenis ondertussen opnieuw afgekickt. Na uw vrijlating was u op een dag met uw beste vriend A. (...) op stap. U had het gevoel dat jullie achtervolgd en in de gaten werden gehouden. A. (...) stelde dat u het zich inbeelde maar u was er niet gerust in. U kreeg schrik en liep weg, A. (...) achterlatend. De volgende dag werd A. (...) dood teruggevonden.

Zijn lichaam vertoonde gebruikssporen en zijn overlijden werd na onderzoek afgedaan als een overdosis. U heeft geen idee wat er precies met A. (...) gebeurde, maar mogelijks heeft uw vader of diens drugsmilieu hier iets mee te maken en werd zijn dood in scene gezet. U vreesde tevens dat de familie van A. (...) u verantwoordelijk acht voor diens overlijden. Zijn familie wilde immers niet dat jullie contact hadden, dit omwille van uw zwaar drugsverleden, maar het geweten was dat jullie de dag van het overlijden toch samen op stap waren. U besloot dat het tijd was om uw leven helemaal om te gooien. Als u in Oman bleef zou u in contact blijven met uw vader en vroegere leven en nooit uit het drugsmilieu weggeraken. Ook zou u nooit gerespecteerd worden en in Oman altijd gekend blijven als 'de drugsverlaafde'. Uw broer Ab. (...) had ondertussen ook reeds Oman verlaten, dit omwille van dezelfde redenen als u. U was nog in het bezit van een geldig visum en besloot Oman definitief te verlaten. U verliet het land op 27 januari 2022 en reisde met het vliegtuig legaal naar België. U kwam hier aan op 28 januari 2022. U verzocht op 4 maart 2022 om internationale bescherming.

U vreest ingeval van een terugkeer naar Oman terug in het drugsmilieu te belanden. U vreest tevens de familie van A. (...). Tot slot bent u ervan overtuigd dat uw familie op de hoogte is van het feit dat u indertijd in de gevangenis werd verkracht. U heeft hier ondertussen een vriendin en wil graag hier uw leven opbouwen.

Uw broer K. (...) verliet na u eveneens Oman, dit om, net als u en uw broer Ab. (...), aan uw vader en het drugsmilieu te ontkomen. Beiden verblijven thans in Nederland waar ze een verzoek om internationale bescherming indienden.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer : kopie van uw Omaanse identiteitskaart, kopie van een aantal pagina's uit uw Omaans paspoort, kopie van en proces-verbaal, kopie van een medisch attest van het ziekenhuis in Oman, kopie van een vonnis van de rechtbank in Oman, kopie van uw vliegticket Muscat – Brussel d.d. 27 januari 2022, kopieën van de Nederlandse identiteitsstukken van uw familieleden in Nederland, een document aangaande uw aangifte van 'verlies van uw paspoort' bij de Nederlandse politie en een document van de Omaanse ambassade te Brussel inzake het verlies van uw paspoort.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u lange tijd verslaafd bent geweest aan drugs. Ook al bent u nu al een tijdlang clean, door uw voormalige druggebruik zijn uw hersenen aangetast, werken deze niet meer 'normaal' en bent u verward, zo stelde u (CGVS p. 5 en 15).

Niettegenstaande u hier niet verder komt dan het uiten van blote beweringen die u niet weet te staven aan de hand van enig medisch attest, u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zelf geen enkele melding maakte van elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie vragenlijst 'bijzondere procedurele noden') én u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk aangaf u goed te voelen om het onderhoud te doen (zie CGVS p. 1), moet worden opgemerkt dat niet wordt betwist dat u een zwaar drugsverleden heeft wat mogelijks zijn sporen heeft nagelaten. Bijgevolg werd hier tijdens het persoonlijk onderhoud rekening mee gehouden.

U werd, nadat u bevestigde zich in staat te voelen het onderhoud te doen (zie supra), voorts duidelijk uitgelegd hoe het onderhoud zou verlopen en wat de precieze rol van de aanwezigen, i.c. protection officer, tolk en advocaat, was en wat van u werd verwacht tijdens het onderhoud.

U werd erop gewezen dat u alle tijd zou krijgen om rustig uw relaas uit de doeken te doen. Er werd u meegedeeld dat er een pauze zou worden voorzien maar dat u ook altijd zelf om een extra pauze kon vragen. Na de pauze werd opnieuw gepolst of u zich goed voelde om verder te gaan met het onderhoud. U vroeg zelf niet om een extra pauze tijdens het onderhoud. Wanneer u onduidelijk was in uw verklaringen, werd u gevraagd even te kalmeren en u te proberen focussen. De protection officer probeerde voorts, wanneer u het moeilijk leek te hebben een duidelijk antwoord op een vraag te formuleren, middels het stellen van korte (deel)vragen 'grotere' vragen te ontleden om u op die manier te helpen bij het komen tot een antwoord. Op het einde van het gehoor werd u nog gevraagd of u alles had kunnen vertellen dan wel of u nog iets had toe te voegen. U verklaarde dat u alles over uw problemen en uw leven had verteld (CGVS p. 3, 4, 10 en 12, 18).

Uit de notities van uw persoonlijk onderhoud blijkt dat u, mede gelet op deze maatregelen, in staat was uw relaas uit de doeken te doen. Uit niets blijkt dat u, omwille van uw mentale situatie, niet (langer) in de mogelijkheid was verder te gaan met het persoonlijk onderhoud. De Commissaris-generaal beschikt ook zelf niet over dergelijke elementen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondige analyse van alle elementen in uw administratief dossier dient voorts te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Uit uw verklaringen komt vooreerst naar voor dat u Oman heeft verlaten om aan het drugsmilieu waarin u opgroeide te ontkomen. U kwam via uw verslaafde vader zelf als kind in aanraking met drugs en werd ook zelf verslaafd. U kende een moeilijke jeugd en kwam herhaaldelijk in contact met politie en justitie omwille van drugsgerelateerde feiten.

Dienaangaande moet allereerst worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten problemen zijn van puur gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) en sociale aard die bijgevolg als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie noch volstaan om te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat u herhaaldelijk in aanraking kwam in Oman met politie en justitie betreft een logisch gevolg van het feit dat u herhaaldelijk drugsdelicten pleegde en bijgevolg inbreuken pleegde op de Omaanse strafwet. Het mag duidelijk zijn dat het feit dat u herhaaldelijk, conform de vigerende Omaanse strafwet, werd opgepakt en veroordeeld niet kan worden beschouwd als een persoonlijke en systematische vervolging. U werd bovendien ook telkenmale, na het uitzitten van uw straffen, vrijgelaten (CGVS p. 5 en 6). Na uw vrijlatingen werd u voor het overige met rust gelaten en kende u geen andere problemen met politie en / of justitie, dit tot u opnieuw strafbare feiten pleegde. Nergens uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u, omwille van het herhaaldelijk plegen van strafbare feiten, disproportioneel zwaar werd bestraft. Uit uw eigen verklaringen blijkt immers dat de duur van uw detenties schommelde tussen minimum 2 maanden en maximum 10 à 12 maanden (CGVS p. 6). U verklaarde overigens ook zelf dat u in het kader van één van uw detenties amnestie werd verleend (CGVS p. 5). In het licht van informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, en waaruit blijkt dat drugsdelicten heel zwaar worden bestraft in Oman, zelfs de doodstraf kan worden uitgesproken, mag het duidelijk zijn dat geenszins kan worden gesteld dat er in uw hoofde sprake is van een disproportionele bestraffing die aanleiding zou moeten geven tot het toekennen van internationale bescherming.

Wat betreft uw verklaringen dat u tijdens uw detentie in 2018 door medegedetineerden werd verkracht in de gevangenis (CGVS p. 3 en 6), moet vooreerst worden opgemerkt dat u over deze feiten met geen woord heeft gerept tijdens uw interview bij de DVZ. U haalde aan dat u het bij de DVZ moeilijk had om erover te praten van man tot man. U besepte uiteindelijk dat u er wel over moest praten, omdat u niet terug wil naar Oman (CGVS p. 3). Dat u enige schaamte voelde om een dergelijk onderwerp ter sprake te brengen, kan zeker worden begrepen. Echter dienen in casu toch een aantal bedenkingen te worden gemaakt. Er werd u bij de DVZ uitdrukkelijk gevraagd naar eventuele bijzondere omstandigheden omwille waarvan u verkoos te worden gehoord door een persoon van hetzelfde dan wel andere geslacht. Dezelfde vraag werd u gesteld voor wat betreft de tolk die zou bijstaan. U gaf op geen enkel moment aan een voorkeur te hebben om te worden gehoord door een vrouwelijk protection officer noch te worden bijgestaan door een vrouwelijke tolk (zie vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', d.d. 28 april 2022). Later, wanneer u bij de DVZ werd uitgenodigd om uw relaas uiteen te zetten, dit op 14 februari 2023, bijna een jaar later, werd u nógmaals gevraagd naar uw eventuele voorkeur om bij het verdere verloop van uw procedure te worden bijgestaan door een mannelijke of vrouwelijke medewerker en tolk. U antwoordde hier uitdrukkelijk geen voorkeur te hebben (zie vragenlijst CGSV vraag 6). Dat u ook nooit eerder minstens aanhaalde een voorkeur te hebben voor een vrouwelijke medewerker en / of tolk, dit indien het effectief zo is dat u bij de DVZ teveel schaamte had om dit element aan te brengen, kan niet worden begrepen. Dat u voorts ook voorafgaand aan uw gehoor bij het CGVS op geen enkele manier kenbaar maakte dat u, omwille van de gevoeligheid van uw relaas, een voorkeur had voor een vrouwelijke dossierbehandelaar en tolk, is eens zo opmerkelijk. U werd uiteindelijk op het CGVS gehoord door een vrouwelijke dossierbehandelaar, en bijgestaan door een mannelijke tolk. Dit keer bleek u geen enkele schaamte of schroom meer te hebben om uw verkrachting naar voor te brengen. Dit mag toch wel enigszins verbazen. Dat u uiteindelijk besepte dat u het wel zou moeten vertellen omdat u echt niet terug wil naar Oman, kan ook maar matig overtuigen. Immers, nog voor u uw verzoek om internationale bescherming indiende, reisde u ook al meermaals Oman uit, dit naar Dubai, de Emiraten, doch eveneens naar Nederland en meermaals naar België (CGVS p. 5). U reisde toen wel elke keer terug naar Oman (CGVS p. 5). Toen u in januari 2022 Oman opnieuw verliet, was dit echter precies met het oog op het proberen elders een leven op te bouwen en nooit meer terug te keren naar Oman (CGVS p. 12 e.v.). U wist dus al reeds op het moment van uw vertrek dat u niet meer wilde terugkeren. Dat u dan pas in het kader van uw onderhoud bij het CGVS, i.c. 21 maanden na uw aankomst in België, zou beseft hebben dat u deze verkrachting wel moest aanhalen 'omdat u echt niet terug wil', kan dan ook niet worden aangenomen.

Los van voorgaande moet voorts worden opgemerkt dat u, wat uw verkrachting betreft, ook niet verder komt dan het uiten van blote beweringen die u op geen enkele manier weet te staven. U legde wel een kopie voor van een ziekenhuisattest betreffende uw opname in Oman maar, en dit in tegenstelling tot wat u aanvankelijk aanhaalde dat dit een bewijs vormde van de verkrachting, gaf uiteindelijk toe dat in dit attest niet wordt verwezen naar deze verkrachting (CGVS p. 10). In het attest wordt enkel gewezen op het feit dat u werd opgenomen omwille van een depressie (CGVS p. 10 en vertaling in groene map).

Hoe dan ook, zelfs indien het zou vaststaan dat u verkracht werd in Oman door medegedetineerden tijdens uw detentie, quod non, dan nog volstaat dit ook niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Hoe ingrijpend en laakbaar dergelijk daad ook mag zijn, en zonder afbreuk te willen doen aan de ernst van dergelijk vergrijp, moet ook hier worden vastgesteld dat dit een puur gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) feit betreft. Dat u mogelijks ten gevolge hiervan psychologische problemen

kende – dit betreffen echter ook uw eigen verklaringen doch uit het loutere feit dat in het ziekenhuisattest staat vermeld dat u werd opgenomen met tekenen van een depressie kan logischerwijs niet worden afgeleid dat deze depressie het gevolg zou zijn van de feiten zoals door u aangehaald – kan wel zijn, uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u in Oman de mogelijkheid geboden werd met dit trauma om te gaan en te proberen dit verwerken. U werd opgenomen in het ziekenhuis waar u enige tijd verbleef. Toen het tijdens de praatssessies over de verkrachting ging, zou u zelf besloten hebben de behandeling stop te zetten en het ziekenhuis te verlaten. Over de reden van uw beslissing bent u dan evenwel niet éénsluidend. Waar u de ene keer liet optekenen dat u dit iets privé vond en er niet over kon praten met hen (CGVS p. 13), verklaarde u later dat het in het ziekenhuis geen echte hulp betrof, het was een privé-ziekenhuis en ze wilden enkel geld krijgen. Ze gaven u er het gevoel dat u erom gevraagd had, dat het uw schuld was (CGVS p. 17). Kan hier overigens worden opgemerkt dat, waar u beweerde dat u slechts twee maanden in het ziekenhuis verbleef en werd behandeld, zulks niet strookt met de inhoud van het ziekenhuisattest wat u voorlegt. Uit een vertaling van dit attest blijkt dat u werd opgenomen op 1 januari 2018. Verder staat in het attest te lezen dat “Hij blijft onder behandeling en reageert goed op de therapie. Zijn toestand is stabiel.”. Dit attest, waarin aldus in de tegenwoordige tijd over uw behandeling en therapie wordt gesproken, werd uitgereikt op 12 september 2018. Hieruit volgt dat u aldus op het moment dat dit attest werd afgeleverd nog steeds in behandeling was, wat dus betekent dat minstens 9,5 maand in behandeling was, dit in tegenstelling tot uw bewering dat u reeds na twee maanden het ziekenhuis verliet. Dit doet toch ook de nodige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw verklaringen dat u, omdat ze u de schuld gaven van de verkrachting, niet langer in het ziekenhuis wilde blijven en uw behandeling werd stopgezet. In elk geval, uit wat u liet optekenen, was het uw eigen keuze om het ziekenhuis te verlaten en de behandeling stop te zetten en in de daaropvolgende jaren – u verliet Oman uiteindelijk pas in januari 2022 – hervatte u nimmer de behandeling noch zette u hiertoe stappen in Oman. Het mag duidelijk zijn dat hieruit dan ook geenszins kan besloten worden dat u niet de nodige hulp zou kunnen krijgen.

Tot slot, doch niet in het minst, kan nog worden opgemerkt dat u, die aldus naar u beweert tijdens uw detentie zou zijn verkracht, een gebeurtenis waar u tot op heden nog steeds de sporen van draagt, geruime tijd later, i.c. in oktober 2019, legaal naar Nederland reisde op bezoek bij uw familie. Na amper 10 dagen keerde u vrijwillig terug naar Oman en vestigde u zich er opnieuw, dit tot uw vertrek eind januari 2022 (CGVS p. 5 en 14). Dit doet verder de nodige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw verklaringen. Indien deze gebeurtenis, en de gevolgen die u er tot op heden door meedraagt, mee aan de basis lagen van uw beslissing in januari 2022 het land te verlaten, kan immers totaal niet worden begrepen waarom u dan in 2019 na amper 10 dagen besloot terug te keren naar Oman. Dat de nieuwe man van uw moeder u niet (langer) in huis wou kan hier in alle redelijkheid geen ander licht op werpen (CGVS p. 14 en 15). U was op dat moment immers reeds 26 jaar en dus een volwassen man. Dat u, zoals u laat optekenen, een poppetje was en iedereen altijd maar alles in uw plaats besliste (CGVS p. 14 en 15), kan ook maar matig overtuigen. Dat uw moeder bovendien zoveel moeite zou doen om u hier te krijgen, dit ondermeer om u uit het drugsmilieu weg te halen in Oman, maar zich dan direct zou neerleggen bij de ‘eis’ van haar echtgenoot u niet in huis te nemen en u dus maar terug te sturen naar Oman, houdt ook geen steek. Indien uw situatie en uw mentale toestand effectief zo problematisch was, kan in alle ernst verondersteld worden dat uw moeder dan toch minstens zou nagaan welke mogelijkheden er waren om u toch te proberen in Nederland te laten verblijven, al dan niet bij haar thuis. Moet echter worden vastgesteld dat hiertoe op geen enkele manier stappen werden gezet. U gevraagd waarom u toen niet al een verzoek indiende, stelde u dat jullie hiervan geen weet hadden. Pas toen u al terug in Oman was, én er al weer in de gevangenis belandde, zouden jullie over deze mogelijkheid vernomen hebben (CGVS p. 4 en 15). Het mag duidelijk zijn dat hieraan totaal geen geloof kan worden gehecht. Dat ook een Nederlands staatsburger, gehuwd met iemand met een andere nationaliteit en aldus zeker op een of andere manier in contact moet gekomen zijn met de vreemdelingenwetgeving, compleet onwetend, zelfs nog nooit zou gehoord hebben over de mogelijkheid in Nederland een asielerzoek in te dienen, kan dan ook totaal niet worden aangenomen. Bovendien spreekt u ook hier uzelf tegen. U verklaarde bij de DVZ bovendien uitdrukkelijk dat u in 2019 geen verzoek indiende in Nederland omdat u ‘een leven had in Oman, werk’ (zie interview DVZ, reisweg, vraag 37). Op geen enkel moment haalde u bij de DVZ aan dat u niet bij uw moeder mocht blijven, dat jullie totaal onwetend waren over de mogelijkheid om asiel aan te vragen en dat anderen over u beslisten.

In het licht van voorgaande dient dan ook te worden opgemerkt dat toch de nodige vragen kunnen gesteld worden bij uw beweerde verkrachting en bijgevolg bij uw beweringen dat uw familie langs moederskant in Oman hiervan op de hoogte is en u, na uw terugkeer, hiermee herhaaldelijk confronteerde (CGVS p. 12). Uw verklaringen over hoe de familie van uw moeder dit overigens zou te weten gekomen zijn, kunnen bovendien ook niet overtuigen. U merkte hier op dat uw moeder en zus dit mogelijks hebben doorverteld (CGVS p. 17). Waarom uw moeder en zus een dergelijk feit zouden rondbazuinen, zeker gezien de waarden en normen binnen uw cultuur en de Omaanse samenleving waar zij toch van op de hoogte moeten zijn, is allerminst duidelijk.

Zelfs al zou ten andere geloof worden gehecht aan de verkrachting én het zou vaststaan dat uw moeder en zus dit doorvertelden, quod non, dan nog moet minstens worden vastgesteld dat deze gebeurtenis en de problemen die u hierdoor kende, mentaal en met uw familie in Oman, voordien nooit een reden bleken om uw land te verlaten. Nochtans had u hiertoe wel degelijk de mogelijkheid. U was immers al langer in het bezit van een visum, geldig tot 13 januari 2024. U verklaarde voorts dat u clean was toen u in 2018 in het ziekenhuis belandde en ook daarna wanneer u naar Nederland reisde. U zou pas weer beginnen gebruiken zijn toen corona uitbrak en er een lockdown werd ingevoerd (CGVS p. 13 en 14). Uit de beschikbare informatie, waarvan een kopie aan uw dossier werd toegevoegd, blijkt dat een lockdown pas in april 2020 werd ingevoerd in Muscat. U verklaarde zelf dat u in oktober 2019 in Nederland was en na amper 10 dagen terugkeerde naar Oman (zie supra). Dit impliceert dat u reeds rond oktober / november 2019 terug in Oman aankwam en dus nog een vijftal maanden clean was voor u weer begon te gebruiken. Indien uw situatie, zoals u beweert, dermate moeilijk was kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u toen reeds de nodige stappen zou gezet hebben om u te informeren over uw mogelijkheden om uw leven op de rails te krijgen en Oman toen reeds opnieuw zou hebben verlaten.

U haalde verder nog aan dat u in die periode, na uw terugkeer naar Oman in 2019, nog geen problemen kende met de familie van A. (...). A. (...) zou pas om het leven gekomen zijn na uw vrijlating in januari 2022 waardoor u, omdat u de familie van A. (...) vreest, de noodzaak zag het land te verlaten en een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS p. 15 en 16). Dat u, die na uw terugkeer naar Oman opnieuw aan de drugs zou geraakt zijn en opnieuw in de gevangenis belandde, begin januari 2022 dan het land verliet met het oog op indienen van een verzoek, nu blijkbaar wel van deze mogelijkheid op de hoogte was, wijst er nog maar eens op dat aan uw bewering dat u noch uw familie in Nederland hier weet van hadden, niet het minste geloof kan worden gehecht.

Dit terzijde, uw vrees voor de familie van A. (...), is gesteund op loutere vermoedens en veronderstellingen. Los van het feit dat u van het overlijden van A. (...) allereerst geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen, moet worden vastgesteld dat voorts nergens uit uw verklaringen ook maar enigszins blijkt dat A. (...) zijn familie u verantwoordelijk acht voor diens overlijden. Het loutere feit dat u de dag dat hij overleed samen met hem doorbracht, kan hier in alle redelijkheid niet volstaan. Bovendien verklaarde u zelf uitdrukkelijk dat A. (...) eveneens een drugsgebruiker was en u gaf ook toe dat hij mogelijks effectief, zoals blijkt uit het onderzoek dat door de politie na het overlijden werd gevoerd, overleed aan een overdosis (CGVS p. 15 en 16). Waarom de familie van A. (...) u dan verantwoordelijk zou achten voor het overlijden, is geenszins duidelijk. Dat de familie van A. (...) liever niet had dat A. (...) contact had met u en tijd met u doorbracht, kan dan wel zijn. Uit niets blijkt dat zij na het overlijden van A. (...) ooit met een beschuldigende vinger naar u hebben gewezen noch stappen zetten om te proberen de schuld in uw schoenen te schuiven en / of wraak op u zouden wilden nemen (CGVS p. 16 en 17), dan wel dat u hierom een risico zou lopen ingeval van een terugkeer.

U haalde verder nog aan dat u in Oman geconfronteerd werd met politiegeweld. Los van het feit dat u ook hier weer niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen, moet voorts worden vastgesteld dat u doorheen uw relaas, wanneer u het had over uw contacten met de politie, het telkens had over 'discriminerend gedrag' in die zin dat drugsverslaafden voor hen geen waarde hebben. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in uw contact met de politie geconfronteerd werd met gedragingen die dit verbale niveau overstegen (CGVS p. 3, 12, 17 en 20). Dat politie-agenten zich neerbuigend uitlieten over u omwille van uw drugsgebruik is evenwel laakbaar. Het mag ten andere duidelijk zijn dat dergelijke gedrag, geuit door een aantal individuele agenten, niet kan volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dient hier bovendien nogmaals te worden onderstreept dat u over een geldig visum beschikte en ten allen tijde de mogelijkheid had uw land probleemloos en legaal te verlaten.

Waar u tot slot aanhaalt dat u, indien u naar Oman terugkeert, nooit een normaal leven zal kunnen leiden daar u telkens opnieuw in aanraking zal komen met uw vader, en op die manier dan weer in het drugsmilieus zal belanden (CGVS p. 8, 11, 16 en 17) moet worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel dient na te gaan of er sprake is van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De procedure om internationale bescherming kan niet worden aangewend als oplossing voor sociale problemen waar iemand mogelijks in zijn land van herkomst mee wordt geconfronteerd. Bovendien spreekt de Commissaris-generaal zich niet uit over een eventuele terugkeer, wat immers een bevoegdheid is die toekomt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat u, indien u terugkeert naar Oman, opnieuw zal vervallen in uw oude patronen en opnieuw drugs zal nemen omdat u terug bij uw vader zal moeten gaan inwonen, betreft bovendien een loutere bewering en hypothetische stelling. U bent, naar u beweert, ondertussen al geruime tijd clean. Waarom u overigens, een volwassen man met een zekere opleidingsgraad en werkervaring in verschillende sectoren (CGVS p. 5), niet

de mogelijkheid zou hebben u elders, weg van uw vader en het drugsmilieu te vestigen en uw leven te leiden, is dan ook niet duidelijk. U verblijft ook hier in moeilijke omstandigheden, i.c. u heeft geen vast adres, werkt hier en daar om in uw onderhoud te voorzien, en slaagt erin clean te blijven (CGVS p. 11). Waarom u aldus niet in uw land van herkomst dezelfde discipline aan de dag zou kunnen leggen, kan niet worden ingezien en toont u ook niet in concreto aan. Dat u in Oman niet voldoende zal verdienen om apart te gaan wonen en aldus opnieuw bij uw vader zal moeten intrekken (CGVS p. 18), betreft vooreerst ook weer een blote bewering. Hoe dan ook volstaat dit ook niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, temeer daar dit dan weer een probleem van louter socio-economische aard betreft wat evenmin ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie noch kan gelijkgesteld worden met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u in gans Oman voorts gekend bent als 'die drugsgebruiker' (CGVS p. 16 en 18), is ook niet ernstig. Dat u mogelijks zo gekend bent in de buurt vanwaar u afkomstig bent in Muscat, kan nog worden aangenomen. Echter, u bent een Omaans staatsburger en heeft dan ook de mogelijkheid u eender waar in Oman te vestigen.

Waar u verder nog opmerkt dat u hier nu voor het eerst een vriendin heeft en u uw leven hier wil opbouwen (CGVS p. 17), moet worden opgemerkt dat deze feiten geen uitstaans hebben met uw situatie in Oman en dus ook geen ander licht kunnen werpen op bovenstaande beoordeling. Voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van uw situatie hier in België dient u zich te wenden tot de hiertoe geeigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, doch niet in het minst, kan hier nogmaals benadrukt worden dat u al sinds oktober 2019 over een visum beschikt met een geldigheidsduur van 5 jaar, al meermaals Oman uitreisde doch herhaaldelijk terugkeerde en pas ruim een maand na uw aankomst in België besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

U begaf zich bovendien in Nederland vrijwillig naar de Omaanse ambassade, de vertegenwoordiger van uw overheid op het Nederlandse grondgebied (CGVS p. 10 + document in groene map).

Dit alles wijst er dan ook duidelijk op dat van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, of van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in uw hoofdte geenszins sprake is.

In het licht van al voorgaande vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie ook niet omvormen daar deze enkel betrekking hebben op feiten die in voorgaande niet worden betwist en/of die uitstaans hebben met uw situatie in Oman, zijnde uw persoonsgegevens, uw reisroute, het feit dat uw familie in Nederland verblijft, dat u in Oman drugsverslaafd was en omwille hiervan herhaaldelijk werd opgepakt en straffen diende uit te zitten, dat u in 2018 kampte met een depressie en omwille hiervan in Oman in het ziekenhuis werd opgenomen en behandeld en dat u aangifte deed in Nederland van 'verlies van uw Omaans paspoort' en omwille hiervan ook contact nam met de Omaanse ambassade in Den Haag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker gaat in dit middel in op zijn bijzondere procedurele behoeften, op de discriminatie die hij heeft gekend op grond van zijn etnische afkomst en godsdienst en op het politiegeweld dat hij zijn hele leven in Oman heeft moeten ondergaan.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden fotokopieën van de paspoorten van verzoeker, zijn moeder en zijn vader (stukken 3-5), röntgenfoto's van verzoekers been (stuk 6), foto's van verzoekers gezwollen gezicht (stuk 7) en medische vervolgvorschriften voor gehoorverlies en beenproblemen (stukken 8 en 9) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Bij een op 29 april 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een psychiatrisch attest van 27 april 2024.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een *blanco* strafblad neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Wat betreft de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat in hoofde van verzoeker bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen:

“Uit uw verklaringen blijkt immers dat u lange tijd verslaafd bent geweest aan drugs. Ook al bent u nu al een tijdlang clean, door uw voormalige druggebruik zijn uw hersenen aangetast, werken deze niet meer ‘normaal’ en bent u verward, zo stelde u (CGVS p. 5 en 15).

Niettegenstaande u hier niet verder komt dan het uiten van blote beweringen die u niet weet te staven aan de hand van enig medisch attest, u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zelf geen enkele melding maakte van elementen of omstandigheden die het vertellen van uw verhaal of deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’) én u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS uitdrukkelijk aangaf u goed te voelen om het onderhoud te doen (zie CGVS p 1), moet worden opgemerkt dat niet wordt betwist dat u een zwaar drugsverleden heeft wat mogelijks zijn sporen heeft nagelaten. Bijgevolg werd hier tijdens het persoonlijk onderhoud rekening mee gehouden.

U werd, nadat u bevestigde zich in staat te voelen het onderhoud te doen (zie supra), voorts duidelijk uitgelegd hoe het onderhoud zou verlopen en wat de precieze rol van de aanwezigen, i.c. protection officer, tolk en advocaat, was en wat van u werd verwacht tijdens het onderhoud.

U werd erop gewezen dat u alle tijd zou krijgen om rustig uw relaas uit de doeken te doen. Er werd u meegedeeld dat er een pauze zou worden voorzien maar dat u ook altijd zelf om een extra pauze kon vragen. Na de pauze werd opnieuw gepolst of u zich goed voelde om verder te gaan met het onderhoud. U vroeg zelf niet om een extra pauze tijdens het onderhoud. Wanneer u onduidelijk was in uw verklaringen, werd u gevraagd even te kalmeren en u te proberen focussen. De protection officer probeerde voorts, wanneer u het moeilijk leek te hebben een duidelijk antwoord op een vraag te formuleren, middels het stellen van korte (deel)vragen ‘grotere’ vragen te ontleden om u op die manier te helpen bij het komen tot een antwoord. Op het einde van het gehoor werd u nog gevraagd of u alles had kunnen vertellen dan wel of u nog iets had toe te voegen. U verklaarde dat u alles over uw problemen en uw leven had verteld (CGVS p. 3, 4, 10 en 12, 18). Uit de notities van uw persoonlijk onderhoud blijkt dat u, mede gelet op deze maatregelen, in staat was uw relaas uit de doeken te doen. Uit niets blijkt dat u, omwille van uw mentale situatie, niet (langer) in de mogelijkheid was verder te gaan met het persoonlijk onderhoud. De Commissaris-generaal beschikt ook zelf niet over dergelijke elementen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op de grote psychologische uitdagingen waarmee hij zijn hele leven te maken zou hebben gehad en op het gegeven dat hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dakloos was. Hij meent dat dit zijn vermogen om effectief deel te nemen aan de asielprocedure kan hebben belemmerd en wijst erop dat hij vanaf de eerste minuten van zijn persoonlijk onderhoud niet coherent was en beeftde en moeite had om met de *protection officer* te praten.

Uit de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, blijkt evenwel dat met deze problemen rekening werd gehouden, hoewel er op dat moment geen bewijs van werd voorgelegd. Er werd voorzien in een pauze en in de mogelijkheid voor een extra pauze, wanneer verzoekers verklaringen onduidelijk waren, werd hem gevraagd om te kalmeren en zich te proberen focussen en er werden korte (deel)vragen gesteld om grotere vragen te ontleden. Op het einde van het onderhoud werd hem nog gevraagd of hij iets wilde toevoegen, waarop verzoeker antwoordde dat hij alles verteld had over zijn ouders en zijn problemen. Verzoeker toont niet aan dat deze maatregelen niet

volstonden om zijn asielrelaas te kunnen vertellen. Hij voert in zijn verzoekschrift aan dat het verloop van het persoonlijk onderhoud had moeten worden aangepast en dat de hem gestelde vragen zodanig geformuleerd moesten worden dat hij kon begrijpen wat er van hem werd verwacht, doch hij laat na dit te concretiseren of hierbij enige nadere toelichting te geven. Voorts voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift een medisch vervolgvorschrift voor gehoorverlies (stukkenbundel verzoeker, stuk 8), doch uit de stukken van het administratief dossier kan niet blijken – en verzoeker voert ook niet aan – dat hij door problemen met zijn gehoor bepaalde vragen niet of onvoldoende begrepen had en dat dit zijn verklaringen (en de beoordeling daarvan) zou hebben beïnvloed. Bij zijn op 29 april 2024 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker nog een psychiatrisch attest van 27 april 2024, doch hij laat na in deze aanvullende nota daarover enige verdere toelichting te verschaffen. In dit attest wordt (onder meer) vastgesteld dat het contact met verzoeker adequaat is, dat verzoeker goed georiënteerd is in tijd en ruimte, dat verzoeker kalm en coöperatief is en dat verzoekers betoog coherent en gestructureerd is, zonder verstoringen in het verloop of de inhoud van zijn denken. Verzoekers bewering in het verzoekschrift dat hij niet de gelegenheid heeft gehad om alle redenen uit te leggen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, vindt geen steun in dit attest, noch in enig ander stuk in het rechtsplegingsdossier.

Aldus toont verzoeker niet aan dat de maatregelen die werden genomen in het kader van zijn bijzondere procedurele noden niet volstonden om zijn rechten met betrekking tot de asielprocedure te garanderen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat hij zijn land van herkomst, Oman, ontvluchtte om aan het drugsmilieu waarin hij opgroeide te ontkomen. Hij zou een moeilijke jeugd hebben gekend, verslaafd zijn geraakt aan drugs en daardoor herhaaldelijk in aanraking zijn gekomen met politie en justitie. Hij zou verschillende keren gedetineerd zijn geweest en in 2018 zou hij in de gevangenis door medege-detineerden zijn verkracht. In 2022 zou hij met zijn vriend A. op stap zijn gegaan en het gevoel hebben gehad dat zij achtervolgd werden. Hij zou toen schrik hebben gekregen en zijn vriend hebben achtergelaten. De volgende dag zou zijn vriend dood zijn teruggevonden met een overdosis aan drugs. Verzoeker vreesde dat de familie van A. hem verantwoordelijk zou achten voor diens overlijden en zou op 27 januari 2022 zijn land verlaten hebben. Bij een terugkeer naar Oman stelt hij te vrezen om terug in het drugsmilieu te belanden. Ook vreest hij de familie van A. en zijn eigen familie, waarvan hij denkt dat zij op de hoogte zijn van zijn verkrachting in de gevangenis. Ten slotte stelt verzoeker nog dat hij hier een vriendin heeft en dat hij hier graag zijn leven wil opbouwen.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal hierover als volgt:

“Uit uw verklaringen komt vooreerst naar voor dat u Oman heeft verlaten om aan het drugsmilieu waarin u opgroeide te ontkomen. U kwam via uw verslaafde vader zelf als kind in aanraking met drugs en werd ook zelf verslaafd. U kende een moeilijke jeugd en kwam herhaaldelijk in contact met politie en justitie omwille van drugsgerelateerde feiten.

Dienaangaande moet allereerst worden opgemerkt dat de door u aangehaalde feiten problemen zijn van puur gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) en sociale aard die bijgevolg als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie noch volstaan om te besluiten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Dat u herhaaldelijk in aanraking kwam in Oman met politie en justitie betreft een logisch gevolg van het feit dat u herhaaldelijk drugsdelicten pleegde en bijgevolg inbreuken pleegde op de Omaanse strafwet. Het mag duidelijk zijn dat het feit dat u herhaaldelijk, conform de vigerende Omaanse strafwet, werd opgepakt en veroordeeld niet kan worden beschouwd als een persoonlijke en systematische vervolging. U werd bovendien ook telkenmale, na het uitzitten van uw straffen, vrijgelaten (CGVS p. 5 en 6). Na uw vrijlatingen werd u voor het overige met rust gelaten en kende u geen andere problemen met politie en / of justitie, dit tot u opnieuw strafbare feiten pleegde. Nergens uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u, omwille van het herhaaldelijk plegen van strafbare feiten, disproportioneel zwaar werd bestraft. Uit uw eigen verklaringen blijkt immers dat de duur van uw detenties schommelde tussen minimum 2 maanden en maximum 10 à 12 maanden (CGVS p. 6). U verklaarde overigens ook zelf dat u in het kader van één van uw detenties amnestie werd verleend (CGVS p. 5). In het licht van informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, en waaruit blijkt dat drugsdelicten heel zwaar worden bestraft in Oman, zelfs de doodstraf kan worden uitgesproken, mag het duidelijk zijn dat geenszins kan worden gesteld dat er in uw hoofde sprake is van een disproportionele bestraffing die aanleiding zou moeten geven tot het toekennen van internationale bescherming.

Wat betreft uw verklaringen dat u tijdens uw detentie in 2018 door medege-detineerden werd verkracht in de gevangenis (CGVS p. 3 en 6), moet vooreerst worden opgemerkt dat u over deze feiten met geen woord

heeft gerept tijdens uw interview bij de DVZ. U haalde aan dat u het bij de DVZ moeilijk had om erover te praten van man tot man. U beseftte uiteindelijk dat u er wel over moest praten, omdat u niet terug wil naar Oman (CGVS p. 3). Dat u enige schaamte voelde om een dergelijk onderwerp ter sprake te brengen, kan zeker worden begrepen. Echter dienen in casu toch een aantal bedenkingen te worden gemaakt. Er werd u bij de DVZ uitdrukkelijk gevraagd naar eventuele bijzondere omstandigheden omwille waarvan u verkoos te worden gehoord door een persoon van hetzelfde dan wel andere geslacht. Dezelfde vraag werd u gesteld voor wat betreft de tolk die zou bijstaan. U gaf op geen enkel moment aan een voorkeur te hebben om te worden gehoord door een vrouwelijk protection officer noch te worden bijgestaan door een vrouwelijke tolk (zie vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', d.d. 28 april 2022). Later, wanneer u bij de DVZ werd uitgenodigd om uw relaas uiteen te zetten, dit op 14 februari 2023, bijna een jaar later, werd u nógmaals gevraagd naar uw eventuele voorkeur om bij het verdere verloop van uw procedure te worden bijgestaan door een mannelijke of vrouwelijke medewerker en tolk. U antwoordde hier uitdrukkelijk geen voorkeur te hebben (zie vragenlijst CGSV vraag 6). Dat u ook nooit eerder minstens aanhaalde een voorkeur te hebben voor een vrouwelijke medewerker en / of tolk, dit indien het effectief zo is dat u bij de DVZ teveel schaamte had om dit element aan te brengen, kan niet worden begrepen. Dat u voorts ook voorafgaand aan uw gehoor bij het CGVS op geen enkele manier kenbaar maakte dat u, omwille van de gevoeligheid van uw relaas, een voorkeur had voor een vrouwelijke dossierbehandelaar en tolk, is eens zo opmerkelijk. U werd uiteindelijk op het CGVS gehoord door een vrouwelijke dossierbehandelaar, en bijgestaan door een mannelijke tolk. Dit keer bleek u geen enkele schaamte of schroom meer te hebben om uw verkrachting naar voor te brengen. Dit mag toch wel enigszins verbazen. Dat u uiteindelijk beseftte dat u het wel zou moeten vertellen omdat u echt niet terug wil naar Oman, kan ook maar matig overtuigen. Immers, nog voor u uw verzoek om internationale bescherming indiende, reisde u ook al meermaals Oman uit, dit naar Dubai, de Emiraten, doch eveneens naar Nederland en meermaals naar België (CGVS p. 5). U reisde toen wel elke keer terug naar Oman (CGVS p. 5). Toen u in januari 2022 Oman opnieuw verliet, was dit echter precies met het oog op het proberen elders een leven op te bouwen en nooit meer terug te keren naar Oman (CGVS p. 12 e.v.). U wist dus al reeds op het moment van uw vertrek dat u niet meer wilde terugkeren. Dat u dan pas in het kader van uw onderhoud bij het CGVS, i.c. 21 maanden na uw aankomst in België, zou beseft hebben dat u deze verkrachting wel moest aanhalen 'omdat u echt niet terug wil', kan dan ook niet worden aangenomen.

Los van voorgaande moet voorts worden opgemerkt dat u, wat uw verkrachting betreft, ook niet verder komt dan het uiten van blote beweringen die u op geen enkele manier weet te staven. U legde wel een kopie voor van een ziekenhuisattest betreffende uw opname in Oman maar, en dit in tegenstelling tot wat u aanvankelijk aanhaalde dat dit een bewijs vormde van de verkrachting, gaf uiteindelijk toe dat in dit attest niet wordt verwezen naar deze verkrachting (CGVS p. 10). In het attest wordt enkel gewezen op het feit dat u werd opgenomen omwille van een depressie (CGVS p. 10 en vertaling in groene map).

Hoe dan ook, zelfs indien het zou vaststaan dat u verkracht werd in Oman door medege-detineerden tijdens uw detentie, quod non, dan nog volstaat dit ook niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Hoe ingrijpend en laakbaar dergelijk daad ook mag zijn, en zonder afbreuk te willen doen aan de ernst van dergelijk vergrijp, moet ook hier worden vastgesteld dat dit een puur gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) feit betreft. Dat u mogelijks ten gevolge hiervan psychologische problemen kende – dit betreffen echter ook uw eigen verklaringen doch uit het loutere feit dat in het ziekenhuisattest staat vermeld dat u werd opgenomen met tekenen van een depressie kan logischerwijs niet worden afgeleid dat deze depressie het gevolg zou zijn van de feiten zoals door u aangehaald – kan wel zijn, uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u in Oman de mogelijkheid geboden werd met dit trauma om te gaan en te proberen dit verwerken. U werd opgenomen in het ziekenhuis waar u enige tijd verbleef. Toen het tijdens de praatssessies over de verkrachting ging, zou u zelf besloten hebben de behandeling stop te zetten en het ziekenhuis te verlaten. Over de reden van uw beslissing bent u dan evenwel niet éénsluidend. Waar u de ene keer liet optekenen dat u dit iets privé vond en er niet over kon praten met hen (CGVS p. 13), verklaarde u later dat het in het ziekenhuis geen echte hulp betrof, het was een privé-ziekenhuis en ze wilden enkel geld krijgen. Ze gaven u er het gevoel dat u erom gevraagd had, dat het uw schuld was (CGVS p. 17). Kan hier overigens worden opgemerkt dat, waar u beweerde dat u slechts twee maanden in het ziekenhuis verbleef en werd behandeld, zulks niet strookt met de inhoud van het ziekenhuisattest wat u voorlegt. Uit een vertaling van dit attest blijkt dat u werd opgenomen op 1 januari 2018. Verder staat in het attest te lezen dat "Hij blijft onder behandeling en reageert goed op de therapie. Zijn toestand is stabiel.". Dit attest, waarin aldus in de tegenwoordige tijd over uw behandeling en therapie wordt gesproken, werd uitgereikt op 12 september 2018. Hieruit volgt dat u aldus op het moment dat dit attest werd afgeleverd nog steeds in behandeling was, wat dus betekent dat minstens 9,5 maand in behandeling was, dit in tegenstelling tot uw bewering dat u reeds na twee maanden het ziekenhuis verliet. Dit doet toch ook de nodige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw verklaringen dat u, omdat ze u de schuld gaven van de verkrachting, niet langer in het ziekenhuis wilde blijven en uw behandeling werd stopgezet. In elk geval, uit wat u liet optekenen, was het uw eigen keuze om het ziekenhuis te verlaten en de behandeling stop te zetten en in de daaropvolgende jaren – u verliet Oman uiteindelijk pas in januari 2022 – hervatte u nimmer de behandeling noch zette u hiertoe stappen in Oman. Het mag duidelijk zijn dat hieruit dan ook geenszins kan besloten worden dat u niet de nodige hulp zou kunnen krijgen.

Tot slot, doch niet in het minst, kan nog worden opgemerkt dat u, die aldus naar u beweert tijdens uw detentie zou zijn verkracht, een gebeurtenis waar u tot op heden nog steeds de sporen van draagt, geruime tijd later, i.c. in oktober 2019, legaal naar Nederland reisde op bezoek bij uw familie. Na amper 10 dagen keerde u vrijwillig terug naar Oman en vestigde u zich er opnieuw, dit tot uw vertrek eind januari 2022 (CGVS p. 5 en 14). Dit doet verder de nodige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw verklaringen. Indien deze gebeurtenis, en de gevolgen die u er tot op heden door meedraagt, mee aan de basis lagen van uw beslissing in januari 2022 het land te verlaten, kan immers totaal niet worden begrepen waarom u dan in 2019 na amper 10 dagen besloot terug te keren naar Oman. Dat de nieuwe man van uw moeder u niet (langer) in huis wou kan hier in alle redelijkheid geen ander licht op werpen (CGVS p. 14 en 15). U was op dat moment immers reeds 26 jaar en dus een volwassen man. Dat u, zoals u laat optekenen, een poppetje was en iedereen altijd maar alles in uw plaats besliste (CGVS p. 14 en 15), kan ook maar matig overtuigen. Dat uw moeder bovendien zoveel moeite zou doen om u hier te krijgen, dit ondermeer om u uit het drugsmilieu weg te halen in Oman, maar zich dan direct zou neerleggen bij de 'eis' van haar echtgenoot u niet in huis te nemen en u dus maar terug te sturen naar Oman, houdt ook geen steek. Indien uw situatie en uw mentale toestand effectief zo problematisch was, kan in alle ernst verondersteld worden dat uw moeder dan toch minstens zou nagaan welke mogelijkheden er waren om u toch te proberen in Nederland te laten verblijven, al dan niet bij haar thuis. Moet echter worden vastgesteld dat hiertoe op geen enkele manier stappen werden gezet. U gevraagd waarom u toen niet al een verzoek indiende, stelde u dat jullie hiervan geen weet hadden. Pas toen u al terug in Oman was, én er al weer in de gevangenis belandde, zouden jullie over deze mogelijkheid vernomen hebben (CGVS p. 4 en 15). Het mag duidelijk zijn dat hieraan totaal geen geloof kan worden gehecht. Dat ook een Nederlands staatsburger, gehuwd met iemand met een andere nationaliteit en aldus zeker op een of andere manier in contact moet gekomen zijn met de vreemdelingenwetgeving, compleet onwetend, zelfs nog nooit zou gehoord hebben over de mogelijkheid in Nederland een asielerzoek in te dienen, kan dan ook totaal niet worden aangenomen. Bovendien spreekt u ook hier uzelf tegen. U verklaarde bij de DVZ bovendien uitdrukkelijk dat u in 2019 geen verzoek indiende in Nederland omdat u 'een leven had in Oman, werk' (zie interview DVZ, reisweg, vraag 37). Op geen enkel moment haalde u bij de DVZ aan dat u niet bij uw moeder mocht blijven, dat jullie totaal onwetend waren over de mogelijkheid om asiel aan te vragen en dat anderen over u beslisten.

In het licht van voorgaande dient dan ook te worden opgemerkt dat toch de nodige vragen kunnen gesteld worden bij uw beweerde verkrachting en bijgevolg bij uw beweringen dat uw familie langs moederskant in Oman hiervan op de hoogte is en u, na uw terugkeer, hiermee herhaaldelijk confronteerde (CGVS p. 12). Uw verklaringen over hoe de familie van uw moeder dit overigens zou te weten gekomen zijn, kunnen bovendien ook niet overtuigen. U merkte hier op dat uw moeder en zus dit mogelijks hebben doorverteld (CGVS p. 17). Waarom uw moeder en zus een dergelijk feit zouden rondbazuinen, zeker gezien de waarden en normen binnen uw cultuur en de Omaanse samenleving waar zij toch van op de hoogte moeten zijn, is allerminst duidelijk.

Zelfs al zou ten andere geloof worden gehecht aan de verkrachting én het zou vaststaan dat uw moeder en zus dit doorvertelden, quod non, dan nog moet minstens worden vastgesteld dat deze gebeurtenis en de problemen die u hierdoor kende, mentaal en met uw familie in Oman, voordien nooit een reden bleken om uw land te verlaten. Nochtans had u hiertoe wel degelijk de mogelijkheid. U was immers al langer in het bezit van een visum, geldig tot 13 januari 2024. U verklaarde voorts dat u clean was toen u in 2018 in het ziekenhuis belandde en ook daarna wanneer u naar Nederland reisde. U zou pas weer beginnen gebruiken zijn toen corona uitbrak en er een lockdown werd ingevoerd (CGVS p. 13 en 14). Uit de beschikbare informatie, waarvan een kopie aan uw dossier werd toegevoegd, blijkt dat een lockdown pas in april 2020 werd ingevoerd in Muscat. U verklaarde zelf dat u in oktober 2019 in Nederland was en na amper 10 dagen terugkeerde naar Oman (zie supra). Dit impliceert dat u reeds rond oktober / november 2019 terug in Oman aankwam en dus nog een vijftal maanden clean was voor u weer begon te gebruiken. Indien uw situatie, zoals u beweert, dermate moeilijk was kan in alle redelijkheid verondersteld worden dat u toen reeds de nodige stappen zou gezet hebben om u te informeren over uw mogelijkheden om uw leven op de rails te krijgen en Oman toen reeds opnieuw zou hebben verlaten.

U haalde verder nog aan dat u in die periode, na uw terugkeer naar Oman in 2019, nog geen problemen kende met de familie van A. (...). A. (...) zou pas om het leven gekomen zijn na uw vrijlating in januari 2022 waardoor u, omdat u de familie van A. (...) vreest, de noodzaak zag het land te verlaten en een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS p. 15 en 16). Dat u, die na uw terugkeer naar Oman opnieuw aan de drugs zou geraakt zijn en opnieuw in de gevangenis belandde, begin januari 2022 dan het land verliet met het oog op indienen van een verzoek, nu blijkbaar wel van deze mogelijkheid op de hoogte was, wijst er nog maar eens op dat aan uw bewering dat u noch uw familie in Nederland hier weet van hadden, niet het minste geloof kan worden gehecht.

Dit terzijde, uw vrees voor de familie van A. (...), is gesteund op loutere vermoedens en veronderstellingen. Los van het feit dat u van het overlijden van A. (...) allereerst geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen, moet worden vastgesteld dat voorts nergens uit uw verklaringen ook maar enigszins blijkt dat A. (...) zijn familie u verantwoordelijk acht voor diens overlijden. Het loutere feit dat u de dag dat hij overleed samen met hem doorbracht, kan hier in alle redelijkheid niet volstaan. Bovendien verklaarde u zelf uitdrukkelijk dat A. (...) eveneens een drugsgebruiker was en u gaf ook toe dat hij mogelijks effectief, zoals

blijkt uit het onderzoek dat door de politie na het overlijden werd gevoerd, overleed aan een overdosis (CGVS p. 15 en 16). Waarom de familie van A. (...) u dan verantwoordelijk zou achten voor het overlijden, is geenszins duidelijk. Dat de familie van A. (...) liever niet had dat A. (...) contact had met u en tijd met u doorbracht, kan dan wel zijn. Uit niets blijkt dat zij na het overlijden van A. (...) ooit met een beschuldigende vinger naar u hebben gewezen noch stappen zetten om te proberen de schuld in uw schoenen te schuiven en / of wraak op u zouden wilden nemen (CGVS p. 16 en 17), dan wel dat u hierom een risico zou lopen ingeval van een terugkeer.

U haalde verder nog aan dat u in Oman geconfronteerd werd met politiegeweld. Los van het feit dat u ook hier weer niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen, moet voorts worden vastgesteld dat u doorheen uw relaas, wanneer u het had over uw contacten met de politie, het telkens had over 'discriminerend gedrag' in die zin dat drugsverslaafden voor hen geen waarde hebben. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in uw contact met de politie geconfronteerd werd met gedragingen die dit verbale niveau overstegen (CGVS p. 3, 12, 17 en 20). Dat politie-agenten zich neerbuigend uitlieten over u omwille van uw drugsgebruik is evenwel laakbaar. Het mag ten andere duidelijk zijn dat dergelijke gedrag, geuit door een aantal individuele agenten, niet kan volstaan om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dient hier bovendien nogmaals te worden onderstreept dat u over een geldig visum beschikte en ten allen tijde de mogelijkheid had uw land probleemloos en legaal te verlaten.

Waar u tot slot aanhaalt dat u, indien u naar Oman terugkeert, nooit een normaal leven zal kunnen leiden daar u telkens opnieuw in aanraking zal komen met uw vader, en op die manier dan weer in het drugsmilieu zal belanden (CGVS p. 8, 11, 16 en 17) moet worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel dient na te gaan of er sprake is van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. De procedure om internationale bescherming kan niet worden aangewend als oplossing voor sociale problemen waar iemand mogelijks in zijn land van herkomst mee wordt geconfronteerd. Bovendien spreekt de Commissaris-generaal zich niet uit over een eventuele terugkeer, wat immers een bevoegdheid is die toekomt aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat u, indien u terugkeert naar Oman, opnieuw zal vervallen in uw oude patronen en opnieuw drugs zal nemen omdat u terug bij uw vader zal moeten gaan inwonen, betreft bovendien een loutere bewering en hypothetische stelling. U bent, naar u beweert, ondertussen al geruime tijd clean. Waarom u overigens, een volwassen man met een zekere opleidingsgraad en werkervaring in verschillende sectoren (CGVS p. 5), niet de mogelijkheid zou hebben u elders, weg van uw vader en het drugsmilieu te vestigen en uw leven te leiden, is dan ook niet duidelijk. U verblijft ook hier in moeilijke omstandigheden, i.c. u heeft geen vast adres, werkt hier en daar om in uw onderhoud te voorzien, en slaagt erin clean te blijven (CGVS p. 11). Waarom u aldus niet in uw land van herkomst dezelfde discipline aan de dag zou kunnen leggen, kan niet worden ingezien en toont u ook niet in concreto aan. Dat u in Oman niet voldoende zal verdienen om apart te gaan wonen en aldus opnieuw bij uw vader zal moeten intrekken (CGVS p. 18), betreft vooreerst ook weer een blote bewering. Hoe dan ook volstaat dit ook niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming, temeer daar dit dan weer een probleem van louter socio-economische aard betreft wat evenmin ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie noch kan gelijkgesteld worden met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dat u in gans Oman voorts gekend bent als 'die drugsgebruiker' (CGVS p. 16 en 18), is ook niet ernstig. Dat u mogelijks zo gekend bent in de buurt vanwaar u afkomstig bent in Muscat, kan nog worden aangenomen. Echter, u bent een Omaans staatsburger en heeft dan ook de mogelijkheid u eender waar in Oman te vestigen.

Waar u verder nog opmerkt dat u hier nu voor het eerst een vriendin heeft en u uw leven hier wil opbouwen (CGVS p. 17), moet worden opgemerkt dat deze feiten geen uitstaans hebben met uw situatie in Oman en dus ook geen ander licht kunnen werpen op bovenstaande beoordeling. Voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van uw situatie hier in België dient u zich te wenden tot de hiertoe geeigende procedure, i.c. een aanvraag tot machtiging van verblijf, gericht aan de staatssecretaris of zijn gemachtigde, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, doch niet in het minst, kan hier nogmaals benadrukt worden dat u al sinds oktober 2019 over een visum beschikt met een geldigheidsduur van 5 jaar, al meermaals Oman uitreisde doch herhaaldelijk terugkeerde en pas ruim een maand na uw aankomst in België besloot een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

U begaf zich bovendien in Nederland vrijwillig naar de Omaanse ambassade, de vertegenwoordiger van uw overheid op het Nederlandse grondgebied (CGVS p. 10 + document in groene map).

Dit alles wijst er dan ook duidelijk op dat van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, of van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in uw hoofde geenszins sprake is.

In het licht van al voorgaande vaststellingen dient dan ook te worden besloten dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie ook niet omvormen daar deze enkel betrekking hebben op feiten die in voorgaande niet worden betwist en /of die uitstaans hebben met uw situatie in Oman, zijnde uw persoonsgegevens, uw reisroute, het feit dat uw familie in Nederland verblijft, dat

u in Oman drugsverslaafd was en omwille hiervoor herhaaldelijk werd opgepakt en straffen diende uit te zitten, dat u in 2018 kampte met een depressie en omwille hiervan in Oman in het ziekenhuis werd opgenomen en behandeld en dat u aangifte deed in Nederland van 'verlies van uw Omaans paspoort' en omwille hiervan ook contact nam met de Omaanse ambassade in Den Haag."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop zij haar beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS gegeven verklaringen en het stellen dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet veel gezegd heeft over de verkrachting waarvan hij het slachtoffer was omdat hem niet uitdrukkelijk gevraagd werd hierover uit te weiden, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker aanvoert dat hij voortdurend gediscrimineerd werd vanwege zijn complexe etnische achtergrond en zijn lidmaatschap van de sjiiitische tak van de islam in Oman, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en waarvan hij in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt. Hoe dan ook wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat discriminatie slechts in uitzonderlijke gevallen kan worden beschouwd als vervolging of ernstige schade en dat dit samen met andere individuele elementen dient te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen. Te dezen toont verzoeker dit niet *in concreto* aan door in zijn verzoekschrift *post factum* louter te beweren dat hij op school bepaalde vakken moest volgen, dat hij alleen maar werk kreeg van mensen die tot dezelfde minderheid behoorden en dat hij nooit de gelegenheid heeft gekregen om zijn eigenlijke achternaam officieel te gebruiken.

Ook waar verzoeker aanvoert dat hij tijdens zijn contacten met de politie zowel verbaal als fysiek werd aangevallen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en waarvan hij in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt. Verzoeker verklaart voor het eerst in zijn verzoekschrift dat hij tijdens een arrestatie in 2012 of 2013 door de Omaanse politie in het gezicht werd geslagen en dat daarbij zijn rechter trommelvlies werd beschadigd. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn verzoekschrift twee foto's van zijn gezicht en een medisch vervolgvoorschrift voor gehoorverlies (stukkenbundel verzoeker, stukken 7 en 8). Uit de foto's kan niet worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden verzoeker de verwondingen aan zijn gezicht heeft opgelopen. Bovendien zijn dergelijke foto's vatbaar voor mogelijke enscenering, zodat er hoe dan ook maar een beperkte bewijswaarde aan kan worden toegekend. In het medisch vervolgvoorschrift – op de fotokopie ervan die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt kan geen datum worden gezien – wordt niet vastgesteld dat verzoeker lijdt aan gehoorverlies, doch wordt enkel doorverwezen met de vraag om dit na te zien. Hoe dan ook vormt een medisch attest geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Verzoeker toont met deze stukken dan ook niet aan dat hij in 2012 of 2013 door de politie in het gezicht werd geslagen. Verzoeker beweert ook voor het eerst in zijn verzoekschrift dat hij ondanks een beenbreuk door de politie gedwongen werd om te knielen. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn verzoekschrift röntgenfoto's van zijn been en een medisch vervolgvoorschrift voor beenproblemen (*ibid.* stukken 6 en 9). Zo uit deze stukken kan worden afgeleid dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Oman een beenbreuk had opgelopen, kan hieruit hoegenaamd niet worden afgeleid dat hij door de politie gedwongen werd om te knielen. Verzoeker brengt dan ook geen enkel bewijs bij van de problemen van fysiek geweld die hij met de politie heeft gekend en de omstandigheid dat hij hiervan pas voor het eerst gewag maakt in zijn verzoekschrift ondermijnt de geloofwaardigheid en de ernst van zijn (*post factum*) verklaringen hierover in ernstige mate.

Verzoeker kan voorts niet overtuigen waar hij nog laat gelden dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS niet de gelegenheid kreeg om in te gaan op zijn etnische afkomst, zijn religieuze overtuiging en de daaruit voortvloeiende discriminatie en het intra- en extrafamiliale geweld waaraan hij was blootgesteld. Op het einde van zijn interview gevraagd of hij nog iets toe te voegen had, antwoordde verzoeker dat hij alles had verteld wat betreft zijn ouders en zijn problemen (administratief dossier (hierna: adm doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Hoewel de *protection officer* van het CGVS op het einde nog zei dat verzoeker, "*indien het nodig (zou) zijn om bepaalde zaken toch nog grondiger te bevragen*", opnieuw opgeroepen zal worden voor een bijkomend gehoor, kan uit de stukken van

het administratief dossier niet blijken dat verzoeker of zijn advocaat hierop verder hebben aangedrongen. Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud overigens zelf dat de voornaamste reden voor zijn definitief vertrek in 2022 de dood van zijn vriend A. was (*ibid.*, p. 12).

De fotokopieën van de paspoorten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stukken 3-5), hebben betrekking op de identiteit van verzoeker, zijn moeder en zijn vader, doch houden geen verband met de feiten die verzoeker aanhaalde als reden(en) voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst of met zijn vrees voor vervolging bij terugkeer naar zijn land. Deze stukken doen dan ook geen afbreuk aan de voormelde motieven van de bestreden beslissing.

Hoewel in het psychiatrisch attest van 27 april 2024 dat verzoeker bij zijn op 29 april 2024 neergelegde aanvullende nota voegt gewag wordt gemaakt van de problemen die verzoeker verklaart te hebben meegemaakt in zijn land van herkomst en wordt gesteld dat verzoeker verder zal worden opgevolgd, vormt dit op zich geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde problemen en vrees. Zoals hoger reeds gesteld, vormt een medisch attest immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen nu een arts op basis van de ernst en de plaats van de verwondingen weliswaar vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen, doch nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van wat hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van wat een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

Uit het *blanco* strafblad dat verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt, kan blijken dat verzoeker in België (nog) geen veroordelingen heeft opgelopen. Uit dit document kan verder niets worden afgeleid met betrekking tot de problemen die verzoeker verklaart te hebben gekend in zijn land van herkomst, noch met verzoekers vrees bij een terugkeer naar dat land.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in Oman.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen in Oman niet aannemelijk heeft gemaakt of dat deze minstens onvoldoende zwaarwichtig zijn om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Oman zou hebben gekend.

2.3.3.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat uit niets blijkt dat er in Oman actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker meer subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend vierentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN